

Китоби Дониёл — Ҳаштоду панҷум

Кушодани сафари нубувватӣ: Пайванди илоҳии марҳилаҳои таърихӣ

Jeff Pippenger

2024-02-18

Пас аз саду бисту шаш сол аз шӯриши соли 1863, дар соли 1989 шаш ояти охиринаи Дониёл ёздаҳ муҳркушӣ гардиданд. Донише, ки нахуст дар он сол муҳркушӣ шуд, шинохти хатҳои ислоҳоти таърихи муқаддас ва ваҳӣи он буд, ки ҳамаи онҳо ба ҳамдигар мутобиқат доранд. Сипас, дар соли 1992, нури шаш ояти охирин ба кушода шудан оғоз намуд. Аввалин муаррифии оммавии ин ҳақиқатҳо дар соли 1994 буд, ва мавзӯи хатҳои ислоҳот буд. Дар соли 1996 маҷаллае бо унвони «Замони интиҳо» ба нашр расид, ки шаш ояти охиринаи Дониёл ёздаҳро муайян мекард.

Соли 1996 сола буд, ки паём ба таври расмӣ шакл гирифт, ва ин як аломати роҳест, ки ба расмӣ гардидани паёми Вилиям Миллер дар соли 1831 мувофиқат мекунад. Паёми Миллер эълони оғози доварӣ буд, ва шаш ояти охиринаи боби ёздаҳуми Дониёл эълони анҷоми доварӣ буданд. Мавзӯи паёми Миллер вақти нубувватӣ буд, чунонки дар Китоби Муқаддас ошкор шудааст. Мавзӯи шаш ояти охиринаи боби ёздаҳуми Дониёл Руми муосир буд (подшоҳи тақаллубии шимол). Усуле, ки ба Миллер ошкор гардида буд, 14 Қоидаи ӯ барои тафсири нубувват буд. Усуле, ки дар соли 1989 ошкор гардид, «хат бар хат»-и ҳаракатҳои ислоҳотӣ буд.

Кори Миллер аз барқарор намудани Каломи Худо ҳамчун ҳокимияти олий иборат буд, дар муқобили анъанаҳо ва русумоти папавӣ, ки тӯли як ҳазору дусаду шаст сол дар ҷаҳон амал мекарданд. Аз ин сабаб, паёми Миллер бори аввал соли 1831 ба таъъ расид (ва ба ин васила паёми Миллер расмият ёфт), маҳз дусаду бист сол пас аз тартиб ёфтани Китоби Муқаддаси King James. Кори Future for America муайян сохтани нақши Иёлоти Муттаҳида дар шиғо ёфтани захми марговари папагӣ ҳангоми қонуни наздиқояндаи якшанбе буд. Аз ин сабаб, маҷаллаи The Time of the End соли 1996 ба таъъ расид (ва ба ин васила паём расмият ёфт), маҳз дусаду бист сол пас аз оғози Иёлоти Муттаҳида дар соли 1776.

Пай бурдани он дусаду бист сола, ки мавзӯи ҳар як ҳаракати ислоҳотро бо як нуктаи таърихӣ истинод ба ҳам мепайваست, то дертар аз 11 сентябри соли 2001 шинохта нашуд, зеро танҳо вақте ки войи сеюм дар он сана фаро расид, Худованд қавми Худро ба роҳҳои қадимаи Ирмиё, боби шашум, оятҳои шонздаҳ ва ҳабдаҳ, бозгардонд. Маҳз дар он ҷо нури «ҳафт замон» аз нав кашф гардид, ва ҳангоме ки он нур рушд мекард, равшан шуд, ки дусаду бист ҳамагон ададест, ки Дониёл 8:13 ва 14-ро ба ҳам мепайвандад. Дар ояти 13 рӯёи «chazon»-и таърихи нубувватӣ муайян карда мешавад, ва дар ояти 14 рӯёи «tareh»-и «пайдоиш» муайян карда мешавад. Пайванди миёни он ду оят ҳамагон чизест, ки Ҷабраил омад то ба Дониёл биомӯзонад, ва Дониёл намояндаи қавми Худо дар рӯзҳои охир аст, ки пайванди миёни он ду рӯёро дарк мекунад.

Рӯёи ояти сздаҳум «ҳафт замон»-ро (ду ҳазору панҷсаду бист сол) ифода мекунад, ва рӯёи ояти чордахум ду ҳазору сесад рӯзро (солро) ифода мекунад. «Ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубии Яхудо, ки Яхудо, Ерусалим ва маъбадро намоёндагӣ мекунад, дар соли 677 то милод оғоз ёфт, ва ду ҳазору сесад сол, ки барқароршавии Ерусалим ва маъбадро муайян мекунад, дар соли 457 то милод оғоз ёфт.

Дусаду бист сол ин ду рӯёро ба ҳам мепайвандад, ва рақами дусаду бист ҳамчун рамзи пайванде шинохта шуд миёни поймол карда шудани лашкар ва муқаддасгоҳ аз ҷониби қудратҳои вайронгари бутпарастӣ ва папагарӣ, ки ҳамчун парокандагӣ ва ғазаби Худо тасвир шудааст. Дусаду бист сол рӯёи кори шайтонӣ оид ба поймол кардани муқаддасгоҳро бо рӯёи кори худопарастона дар барқарор сохтани ҳамон маъбад ба ҳам пайваست. Пас, дусаду бист сол рамзест, ки пайванди муқаддасро ифода мекунад.

Ҳамон тавре ки ҳаракати Миллерӣ ба исёни соли 1863 анҷом ёфт, ва баъд аз яксаду бисту шаш сол ҳаракати ғариштаи сеюм фаро расид, ва ба ин васила таъкид шуд, ки ин ду ҳаракат бо рамзияти «ҳафт бор» (яксаду бисту шаш) ба ҳам пайваст буданд, ончунон дусаду бист сол барқароршавии паёми Китоби Муқаддас аз ҷониби Миллерро дар соли 1831 бо интишори Китоби Муқаддаси Подшоҳ Ҷеймс дар соли 1611 пайваст; ҳамчунин ҳамин давраи замони Future for America-ро бо оғози Амрико пайваст, дар ҳоле ки анҷоми Амрико муайян мекард.

22 октябри соли 1844, Паёмбари Аҳд ногаҳон ба маъбаде даромад, ки ӯ онро дар давоми чиҳилу шаш сол, аз соли 1798, поёни ҳашми аввал, то соли 1844, поёни ҳашми охир, барпо намуда буд. Вуруди ӯ ба маъбадро рехта шудани Рӯҳи Муқаддас дар ҳаракати Нидои Нимашаб пешӣ гирифта буд, ки онро пешакӣ вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим тимсолӣ нишон дода буд. Ин ду шохид собит месозанд, ки ҳангоме ки ҳаракати Нидои Нимашаб дар айёми охир такрор мешавад, Масеҳ маъбади яксаду чилу чаҳор ҳазорро барпо хоҳад карда буд. Он ду ҳаракате, ки дар онҳо Нидои Нимашаби масали даҳ бокира ба иҷро мерасад, ба якдигар мувозӣ мебошанд.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо доно буданд, ва панҷ нафар нодон. Ин масал то ба ҳарфи охирин иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он татбиқи махсус барои ин замон дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Таърихи миллерчиён (ҳаракати ғариштаи аввал) таҷассуми афзоюндаи қудрати Худоро ифода мекунад, ки он аз замоне оғоз ёфт, ки китоби Дониёл дар соли 1798 кушода гардид. Ин қудрат афзуд, вақте ки ғариштаи Ваҳйи даҳум 11 августи соли 1840 нузул кард. Сипас ноумедии аввалини 19 апрели соли 1844 фаро расид ва дар ниҳоят ба рехтани Рӯҳулқудс дар ҷамъомади хаймагии Экзетер, ки аз 12 августи соли 1844 оғоз ёфт, оварда расонд ва то 22 октябри соли 1844 чун мавҷи туғёнгаре бар саросари он сарзамин паҳн шуд.

Таърихи Future for America (ҳаракати ғариштаи сеюм) зухуроти рӯ ба афзоиши қудрати Худоро таҷассум менамояд, ки он замоне оғоз ёфт, ки китоби Дониёл дар соли 1989 кушода

гардид. Ин қудрат он гоҳ афзуд, ки фариштаи Ваҳй 18 рӯзи 11 сентябри соли 2001 нузул кард. Сипас ноумедии аввали 18 июли соли 2020 фаро расид, ки он дар ниҳоят ба рехта шудани Рӯҳулқудс хоҳад овард, ки он мисли оташи маҳвнопазир бар рӯи замин паҳн шуданро идома хоҳад дод, то замоне ки Михаил бархезад ва муҳлати имтиҳони инсон ба поён расад.

Дар 22 октябри соли 1844 якчанд нубувват ба иҷро расиданд ва ҳамин тавр маълум гардид, ки ҳангоми қонуни якшанбеи наздикомада низ боз якчанд нубувват ба иҷро хоҳанд расид. Яке аз он нубувватҳо таъхир кардани рӯъест, чунон ки дар боби дуюми Ҳабаққук тасвир шудааст. Боби дуюми Ҳабаққук таҷрибаи ҳам ҳаракати фариштаи якум ва ҳам фариштаи сеюмро муайян намуд. Ҳар ду ҳаракат бо баҳсе дар бораи усули дурусти библиявӣ рӯ ба рӯ мешаванд, ки он миёни намояндагони он ҳаракат ва қавми пештар баргузида, ки дар ҷараёни ин баҳс канор гузошта мешаванд, сурат мегирад.

Паёме, ки бояд аз ҷониби посбонони таърихи фариштаи якум ҳимоя карда мешуд, муайян сохтани ҳақиқатҳо (ғавҳарҳои Миллер) буд, ки дар ниҳоят бар ду нақшаи муқаддаси солҳои 1843 ва 1850 таҷассум ёфтанд. Дар ҷараёни ин мубоҳиса ноумедие ба миён меомад, ки ҷудоиро аз ду табақаи муҳолиф нишон меод, ва барои содиқон даъвате ба бахшидани амиқтар мебуд.

Сипас Ҳабаққук тафовутро миёни ду табақае, ки дар раванди имтиҳони ҳақиқӣ асосӣ иштирок доштанд, муайян месозад. Он раванди имтиҳон, ки мунозира миёни он ду табақаро дар бар мегирифт ва дар 22 октябри соли 1844 хомӯш гардид, айнан ҳамон ҷо ба анҷом расид, ки боби дуюми Ҳабаққук ба анҷом мерасад.

Лекин Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ў хомӯшӣ нигоҳ дорад. Ҳабаққук 2:20.

Худованд ногаҳон ба маъбади Миллери Худ дохил шуд, ва он гоҳ тамоми замин мебоист хомӯшӣ нигоҳ дорад, зеро Рӯзи кафорати намунавии осмонӣ фаро расида буд ва доварии мурдагон оғоз ёфта буд. Таърихи нубуввати боби дуюми Ҳабаққук 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, ва Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе мушаххас месозад. Оғози ду рӯъёи ду ҳазору панҷсаду бист соли поймол шудани муқаддасгоҳ ва лашкар, ва рӯъёи барқароршавии муқаддасгоҳ ва лашкар, ҳамзамон оғоз ёфтанд, вале бо фосилаи дусаду бист сол аз ҳам ҷудо буданд, ва ҳангоме ки онҳо ба анҷом расиданд, анҷоми онҳо дар боби ДУЮМИ Ҳабаққук ояти БИСТ муайян карда шуд.

Дар қонуни якшанбеи наздиқоянда ҷандин пешгӯӣ ба амал хоҳанд омад. Яке аз он пешгӯиҳо таъхир ёфтани рӯъё аст, чунон ки дар боби дуюми Ҳабаққук тасвир шудааст. Боби дуюми Ҳабаққук таҷрибаи ҳам ҳаракати фариштаи аввал ва ҳам фариштаи сеюмро муайян мекунад. Ҳар ду ҳаракат бо баҳсе рӯ ба рӯ мешаванд дар бораи усули дурусти библиявӣ, ки миёни он намояндагони ҳаракат ва қавми пештар баргузидае, ки дар ҷараёни ин баҳс канор гузошта мешаванд, сурат мегирад.

Паёме, ки бояд посбонони таърихи фариштаи сеюм онро ҳимоя намоянд, шинохтани ҳақиқатҳо (чавоҳироти Миллер) аст, ки дар ниҳоят бар ду нақшаи муқаддаси солҳои 1843 ва 1850 таҷассум ёфтанд. Дар раванди он мувоҳиса ноумедие рух дод, ки ҷудоиро миёни ду табақаи муқобил аломатгузори кард, ва барои аминҳо даъвате ба тақдиси амиқтар садо дод. Сипас Ҳабаққук фарқияти миёни он ду табақаро, ки дар раванди озмоиши ҳақиқатҳои асосӣ даргир буданд, муайян месозад. Он раванди озмоиш, ки бо мувоҳисаи миёни он ду табақа муаррифӣ гардида буд, дар қонуни якшанбеи наздикомада комилан ба анҷом хоҳад расид, маҳз дар ҳамон ҷое ки боби дуюми Ҳабаққук ба поён расид.

Вале Худованд дар маъбади муқаддаси Худ ҳаст; бигзор тамоми замин пеши Ў хомӯш истад. Ҳабаққук 2:20.

Худованд ногаҳон ба маъбади саду чилу чор ҳазор ворид хоҳад шуд, ва он гоҳ тамоми замин дар хомӯшӣ хоҳад монд, зеро Рӯзи кафорати типологии муқобил ба довариин зиндагон хоҳад расид. Таърихи нубуввати боби дуюми Ҳабаққук бо қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба анҷом мерасад, ва Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе ҳамсон медонад.

Довариин зиндагон 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, аммо доварӣ як раванд аст. Он раванд аз ҳонаи Худо оғоз меёбад, ва сипас ба нуқтае мерасад, ки доварӣ бар онҳое меояд, ки берун аз ҳонаи Худо мебошанд. Ҳангоме ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк фурӯ оварда шуданд, доварие, ки бо фариштаи мӯҳргузор ифода ёфтааст, ки аз миёни Ерусалим мегузарад ва бар онҳое, ки аз барои палидиҳое, ки дар калисо анҷом дода мешаванд, оху нола мекунанд, аломате мениҳад, ва ҳамчунин палидиҳое, ки дар замин анҷом дода мешаванд, оғоз ёфт. Дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда Масеҳ кори барпо намудани маъбади яқсаду чилу чор ҳазорро ба анҷом расонда хоҳад буд, ва фариштагони ҳалокат довариро бар Ерусалим хоҳанд овард.

Пас он яқсаду чилу чор ҳазор пас ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд, ва довариин зиндагон барои рамаи дигар оғоз меёбад, ки дар Дониёл, боби ёздаҳум, ояти чихилу якум, бо Адӯм, Мӯб ва сарварони банӣ-Аммӯн ифода ёфтааст.

Ҳам ҳаракати миллери фариштаи якумро баррасӣ кунем ва ҳам ҳаракати пурқудрати фариштаи сеюмро, тамоми таърихи ҳаракати ислоҳотӣ зуҳуроти торафт афзояндаи ҳақиқатро таҷассум менамояд, ки бо рехтани Рӯҳулқудс ба авҷи худ мерасад. Рехтани Рӯҳулқудс меҳвари пешгӯӣҳои рӯзҳои охир аст. Аз ҳамин сабаб бокирагони нодон равған надоранд, вале хирадмандон доранд. Равған борон аст.

Онҳо меғӯянд: агар марде зани худро талоқ диҳад, ва вай аз назди ӯ рафта, аз он марди дигар гардад, оё ӯ боз назди вай бармегардад? Оё он замин саҳт палид нахоҳад шуд? Аммо ту бо ошиқони бисёр фоҳишагӣ кардай; бо вучуди ин, назди Ман бозгард, меғӯяд Худованд. Чашмони худро сӯи баландиҳо бардор ва бубин, ки дар кучо ту бо касе ҳамхоба нашудай. Бар роҳҳо барои онҳо нишастай, мисли арабе дар биёбон; ва заминро бо фоҳишагӣҳои худ ва бо шарорати худ палид кардай. Бинобар ин, боронҳо нигоҳ дошта шуданд, ва борони охир набуд; ва пешонии фоҳиша доштӣ, аз шарм кардан сарпечӣ намудӣ. Оё аз ин пас ба Ман нидо нахоҳӣ кард: Эй Падари ман, Ту роҳнамои

чавонии ман ҳастӣ? Ирмиё 3:1–4.

Дар ин порча (ва ҳамаи анбиё аз айёми охир сухан мегӯянд), Худо муайян месозад, ки қавми Ёзино кардаанд, то ба он ҳадде ки пешонии Ҷоҳишае доранд. Ҷоҳишаи айёми охир қудрати папагӣ аст, ва пешонӣ қарореро, ки қасдан гирифта шудааст, ифода мекунад. Қавми Худо дар айёми охир шарир мебошанд, аммо Худо даъвати охирино пешниҳод мекунад, гарчанде ки онҳо ба марҳилае расидаанд, ки ба ҳамон қароре омадаанд, ки Ҷоҳиша омадааст. Онҳо ҳислате парвариш додаанд, ки бо насли чорум ифода мешавад, ки дар он онҳо омадаанд офтобро ибодат намоянд, чунон ки дар насли чоруми боби ҳаштуми Ҳизқиёл ифода ёфтааст.

«Вақти он расидааст, ки нури ҳақиқӣ дар миёни торикии ахлоқӣ битобад. Паёми ғариштаи сеюм ба ҷаҳон фиристода шудааст, то одамонро ҳушдор диҳад, ки тамғаи ҳайвон ё сураташро бар пешониҳояшон ё бар дастҳояшон қабул накунанд. Қабул кардани ин тамға маънои онро дорад, ки қас ба ҳамон қарор меояд, ки ҳайвон гирифтааст, ва ҳамон андешаҳоро, дар муҳолифати ошкор бо каломи Худо, тарғиб менамояд. Дар бораи ҳамаи онҳое ки ин тамғаро қабул мекунанд, Худо мегӯяд: “Ҳамон низ аз шароби ғзаби Худо, ки бе омехтагӣ ба ҷоми қаҳри Ё рехта шудааст, хоҳад нӯшид; ва ӯ дар ҳузури ғариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид.”» Review and Herald, July 13, 1897.

Ирмиё қавми Худоро дар рӯзҳои охир ҳамчун қасоне муайян мекунад, ки аллакай пешонии Ҷоҳишаро доранд. Онҳо дар остонаи гирифтани нишони ҳайвон қарор доранд, зеро «шарир» мебошанд. Дар порчае, ки тоза иқтибос шуд, Ҷоҳар Уайт идома медиҳад:

«Агар нури ҳақиқат ба шумо пешниҳод шуда бошад, ки шанбеи аҳкоми чорумро ошкор месозад ва нишон медиҳад, ки барои риояи якшанбе дар каломи Худо ҳеҷ асосе вучуд надорад, ва ҳол он ки шумо ҳанӯз ҳам ба шанбеи қозиб мечаспед ва аз муқаддас нигоҳ доштани шанбее, ки Худо онро “рӯзи муқаддаси Ман” меҳонад, саркашӣ мекунед, шумо аломати ҳайвонро қабул менамоед. Ин кай ба амал меояд? — Вақте ки шумо ба фармоне итоат мекунед, ки ба шумо амр мекунад рӯзи якшанбе аз меҳнат бозистед ва Худоро ибодат намоед, дар ҳоле ки медонед дар Китоби Муқаддас ҳатто як қалимае нест, ки нишон диҳад якшанбе чизе ҷуз рӯзи оддии қорӣ бошад, шумо ба гирифтани аломати ҳайвон розигӣ медиҳед ва мӯҳри Худоро рад мекунед. Агар мо ин аломатро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ қабул намоем, доварӣҳое, ки бар зидди нофармонон эълон шудаанд, бояд бар мо фуруд оянд. Аммо мӯҳри Худои зинда бар онҳое гузошта мешавад, ки шанбеи Худовандро бо вичдони пок нигоҳ медоранд.»

«Ва Худо дид, ки шарорати одамай бар замин бузург аст, ва ҳар тасавури андешаҳои дили ӯ пайваста ғақат бадист.... Ва замин низ пеши Худо ғосид шуда буд, ва замин аз зӯроварӣ пур гардида буд.... Ва Худо ба Нух гуфт: интиҳои ҳар башар пеши Ман расидааст; зеро замин ба сабаби онҳо аз зӯроварӣ пур шудааст; ва инак, Ман онҳоро бо замин ҳалок хоҳам кард». Онҳо мебоист набуд карда шаванд, зеро заминеро, ки Худо офарида буд, то қавми одил аз он баҳраманд гардад, палид сохта буданд.

«“Чунон ки дар айёми Нӯҳ буд,” — эълон дошт Масех, — “ҳамчунин дар айёми Писари Одам низ хоҳад буд.” Ва магар чунин нест? Ҳар касе ки ба рӯзномаҳои ҳаррӯза назар афканад, метавонад рӯйхати тӯлоии чиноятхоро бубинад: мастӣ, дуздӣ, ғоратгарӣ, тасарруфи мол, қатл. Баъзан тамоми хонаводаҳо кушта мешаванд, то орзуи он мард барои соҳиб шудан ба пул ё амволе ки ба ӯ тааллуқ надорад, қонеъ гардад. Дар ҳақиқат, қаҳон ба он чи дар айёми Нӯҳ буд, табдил меёбад, зеро одамон фармонҳои Худоро ошкоро нодида мегиранд». Review and Herald, July 13, 1897.

Ирмиё халқи Худоро дар рӯзҳои охир муайян мекунад, ки наздик аст ба офтоб сачда оварад; ва ҳангоме ки инро мекунад, ӯ муайян месозад, ки «боронҳо боздошта шудаанд, ва борони дерин набуд; ва ту пешонии ғоҳишае доштӣ, аз шарм доштан сарпечӣ кардӣ». «Шарирон»-и халқи Худо дар рӯзҳои охир ҳеҷ борони деринро қабул намекунад, ва онҳо аз шарм доштан сарпечӣ мекунад, зеро фикрҳои онҳо, чунон ки дар таърихи Нӯҳ, ва ҳамчунин дар ҳуҷраҳои суратҳо дар аботинияи дуҷуми боби ҳаштуми Ҳизқиёл намоёндагӣ шудааст, пайваста бад гардидааст.

Ирмиё шарирони бешарми халқи Худоро дар айёми охир ба он роҳнамоӣ мекунад, ки аз он «вақт» ба «Роҳнамои» «ҷавонии» худ «нола» кунанд. Роҳнамои ҷавонии адвентизм ду лавҳаи Ҳабаққуқ ва гавҳарҳое буд, ки бар онҳо тасвир ёфтаанд. Ягона умед барои раҳӣ ёфтан аз он шарорате, ки наздик аст бар шарирони халқи Худо дар айёми охир марги абадӣ оварад, ин аст, ки ба сӯи Худое нола кунанд, ки дар ибтидо роҳнамо буд, ва он ибтидо дар «вақти интиҳо» соли 1798 фаро расид.

Масъала дар таърихи фариштаи яқум ё сеюм ин аст, ки оё шумо борони охирино қабул мекунад ё қабул намекунад. Борони охирин замоне оғоз ёфт, ки халқҳо дар 11 сентябри соли 2001 ба ғазаб омаданд.

«Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба поён мерасад, мусибат бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ҳашмигин хоҳанд шуд, вале боздошта хоҳанд шуд, то ки ба кори фариштаи сеюм монеъ нагарданд. Дар он вақт “борони охирин”, ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасро омода созад, то дар даврае устувор бимонанд, ки дар он ҳафт балои охирин рехта хоҳад шуд». Early Writings, 85.

«Борони охирин», ки ҳамчунин ҳамчун «таровати рӯҳонӣ» шинохта мешавад, ҳангоме оғоз ёфт, ки халқҳо ба ғазаб омаданд, ва дар ҳамаи вақт «кори наҷот» ба анҷом расиданро оғоз намуд. Чор фариштаи Ваҳй, боби ҳафтум, чор бодро бозмедоранд, то даме ки мӯҳригузори яқсаду чилу чаҳор ҳазор ба анҷом расад; ва дар Ҳизқиёл, боби нӯҳум, он кор ба воситаи фариштагон чунин тасвир мешавад, ки бар пешонии онҳое, ки барои зиштиҳое, ки дар Ерусалим содир мешаванд, оҳу нола мекунад, нишона мегузоранд. 11 сентябри соли 2001 фариштагон кори хотимагии гузоштани нишона бар пешониҳои яқсаду чилу чаҳор ҳазорро оғоз карданд.

Кори хотимагии фариштаи сеюм ҳангоми фуру рехтани борони охирин анҷом меёбад, ки он ҳамчунин «тазғик» аст, ки паём мебошад.

Ба онҳое ки Ё гуфт: «Ин аст оромие ки бо он шумо метавонед хастагонро оромӣ бахшед; ва ин аст тароватбахшӣ». Аммо онҳо нахостанд бишнаванд. Ишаъё 28:12.

Паёме, ки онҳо дар Ишаъё аз шунидани он сарпечӣ мекунанд, ҳамон паёмест, ки ба воситаи забонҳои лакнатдор расонда мешавад, ва паёми имтиҳонист, ки усули «хат бар хат»-ро таҷассум менамояд.

Аммо каломи Худованд барояшон чунин буд: ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо; то бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва дастгир гарданд. Пас, эй мардони масхарабоз, ки бар ин қавме, ки дар Уршалим аст, ҳукмронӣ мекунад, каломи Худовандро бишнавед. Зеро шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах созиш кардаем; вақте тозиёнаи обхезон гузарад, ба мо нахоҳад расид; зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро пинҳон кардаем». Ишаъё 28:13–15.

Каломи Худованд, ки паёми оромӣ ва тароватбахшӣ (борони охири) аст ва боиси он мегардад, ки онҳо «бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд», ба «мардони истехзокунандае» дода мешавад, «ки бар ин қавме ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунанд». Ерусалим ҳамон ҷоест, ки фариштагон касонеро, ки оҳу нола мекунанд ва фарёд мебароранд, аломат мегуздоранд, ва пирони қадиме, ки ба амонати ба онҳо супурдашуда хиёнат кардаанд, аввалин касоне мебошанд, ки фурӯ меафтанд.

«Нишонаи наҷот бар онҳое гузошта шудааст, ки “барои ҳамаи зиштиҳое ки дар миёни он ба ҷо оварда мешаванд, оҳу нола мекунанд ва фарёд мезананд.” Акнун фариштаи марг берун меравад, ки дар рӯёи Ҳизқиёл бо мардони дорои силоҳҳои қатлқунанда тасвир ёфтааст, ва ба онҳо чунин амр дода мешавад: “Пирону ҷавонро, духтаронро ва кӯдаконро ва занонро тамомам бикушед; аммо ба ҳеҷ касе ки бар вай нишона ҳаст, наздик нашавед; ва аз маъбади Ман оғоз кунед.” Пайғамбар мегӯяд: “Онҳо аз пироне оғоз карданд, ки пеши хона буданд.” Ҳизқиёл 9:1–6. Кори ҳалокат аз миёни онҳое оғоз меёбад, ки худро посбонони рӯҳонии халқ вонамуд карда буданд. Нигаҳбонони козиб аввалин касонеанд, ки суқут мекунанд. Ҳеҷ касе нест, ки раҳм кунад ё дарег дорад. Мардон, занон, духтарон ва кӯдакони хурдсол якҷо ҳалок мешаванд.» «Ҷанги бузург», 656.

Мо дар мақолаи оянда баррасии афзоиши донишero, ки дар соли 1989 фаро расид, идома хоҳем дод.

«Он ки зоҳирро гузашта ба амиқ менигарад ва дилҳои ҳамаи одамонро меҳонад, дар бораи онҳое ки нури бузург доштаанд, мегӯяд: “Онҳо аз сабаби вазъи ахлоқӣ ва рӯҳонии худ андӯҳгин ва ҳайратзада намешаванд.” Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва ҷони онҳо аз зиштиҳои худ лаззат мебарад. “Ман низ гумроҳҳои онҳоро интиҳоб хоҳам кард, ва тарсҳояшонро бар онҳо хоҳам овард; зеро вақте ки хондам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; вақте ки сухан гуфтам, онҳо нашуниданд; балки дар пеши чашмони Ман бадӣ карданд, ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо бар онҳо гумроҳии қавӣ хоҳад фиристонд, то ба дурӯғ имон оваранд”, зеро “муҳаббати ростиро напазируфтанд, то наҷот ёбанд”, “балки аз ноадолатӣ лаззат бурданд.” Ишаъё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11,

10, 12.

«Устои осмонӣ пурсон шуд: “Кадам фиреби қавитаре метавонад зехро ба гумроҳӣ андозад аз ин вонамудсозӣ, ки гӯё шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунад ва Худо корҳои шуморо мепазирад, дар ҳоле ки дар воқеият шумо чизҳои бисёреро мувофиқи сиёсати дунявӣ анҷом медиҳед ва бар зидди Яхува гуноҳ меварzed? Оҳ, ин фиреби бузург аст, гумроҳии дилфиребест, ки бар зехноҳ тасарруф мекунад, вақте ки одамоне, ки замоне ҳақиқатро шинохта буданд, сурати худотарсиро ба ҷойи рӯҳ ва қуввати он иштибоҳ мегиранд; вақте ки онҳо гумон мекунанд, ки сарватманданд ва аз молу мулк афзун гаштаанд ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоранд, дар сурате ки дар ҳақиқат ба ҳама чиз эҳтиёҷ доранд.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 249, 250.